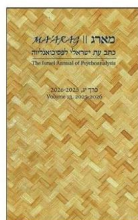

בזמן שהממשלה הנוכחית מנסה לקעקע כל זכר למחדל 7 באוקטובר, רבים מקורבנות המתקפה מקעקעים על גופם סימנים שלא יאפשרו לשכוח אותה. חיים ילין מקיבוץ בארי חרט את תאריך האירוע על אמת ידו, ושורדת השבי לירי אלבג חקקה על רגלה שורה משיר של בניה ברבי שעודד אותה כשהוחזקה בעזה: "תראי בסוף כל לילה החושך נעלם". שורד שבי נוסף, אור לוי, הטביע על ידו משפט של ויקטור פראנקל המיוחס לניטשה: "מי שיש לו 'למה' שלמענו יחיה, יוכל לשאת כמעט כל 'איך'". לוי נחשף לאמירה בזכות הירש גולדברג-פולין, שהוחזק איתו ברצועה ונרצח שם. אלה דוגמאות אחדות שמביאה נילי שור במאמרה המצוין "לחרוט את הכאב", המנתח את תופעת הקעקועים בעקבות 7 באוקטובר כביטוי לטראומה אישית וקולקטיבית. המאמר, הנכלל בגיליון החדש של כתב העת לפסיכואנליזה "מארג", מבאר את "המורכבות הלא מודעת של הקעקוע" ואת "מקומו כצומת טעון בין גוף, נפש ותרבות". גם מאמרים אחרים בגיליון מנסחים תובנות פסיכולוגיות בעקבות אירועי השנים האחרונות. למשל, מירב רוט דנה באתגר ההתמודדות עם המוות ומסבירה איך ההתנסויות של אביה, העיתונאי והפוליטיקאי יוסף (טומי) לפיד, כניצול שואה עזרו לה לטפל בנפגעי הטבח והמלחמה; וענבל קליינר מפרשת את השינויים שהתחוללו בתפישת הזמן הישראלית מאז השעה 6:29 בבוקר בשבת ההיא.

מארג: כרך י"ג עורכת: שלומית ידלין-גדות

הוצאת מאגנס,
422 עמודים